

огнь да сѣши измокренны-тѣ си дрѣшкы. Веднѣжъ, като бѣше проводилъ Патріархъ-тъ да го повикатъ за нѣкоя потрѣбнѣ работѣ, видахъ го да си изсѣшава мокры-тѣ дрѣхы, и овадихъ на Н. Свѣтѣйшество, кой-то имъ рече: „Недѣйте са чюди, за-що-то Маркыанъ отъ млада години е приви-кинулъ на самопроизволнѣ нишетѣ и сми-реніе.“

За таковыя неговъ добродѣтели животъ Богъ го надарилъ съ чюдотвореніе да изгонва бѣсове и да исцѣлѣва всѣкаквы бо-лѣзни. Въ еднѣ годинѣ, кога-то са празнѣваше дена на Св. мѣчен. Анастасіѣ, и черква-та бѣше пълна съ много народъ, нѣ-коя си непраздна жена, притѣснена, възла-за на високото, отѣ-то по сѣчѣй пада долѣ мъртва; а Св. Маркыанъ, нетѣрпеливъ да глѣда празнѣваніе-то, размѣсено съ плачъ, помоли съ Богъ отъ сѣсърдце, и той часъ мъртва-та са съживи, и не само же-ната, нъ и дѣтенце-то въ корема ѣ, намѣ-ри са живо. Дрѣгый пѣтъ са сѣчѣи да из-вѣхне въ Цариграда пожаръ, и огнь-тъ са распротрѣ на далечъ, що-то стигна до чер-